

(Kort bemærkning).

Høgni Hoydal (TF):

Nu brugte statsministeren en stor del af sin tale på min person. Det skal jeg lade ligge. Jeg er mere interesseret i det, som statsministeren sagde om selve indholdet i forslaget.

For det første vil jeg til diskussionerne om det her med at lytte til det færøske folk spørge:

Hvornår har det færøske folk afgivet disse rettigheder til Danmark? Hvornår har man sagt, at man ikke kan handle selv i udenrigspolitiske anliggender? Hvornår har det færøske folk besluttet det? Det er det ene spørgsmål.

Det andet er, at statsministeren nævnte § 1 og bemærkningerne dertil, så vil jeg spørge om bemærkningerne til § 2, hvor der står:

»Aftaler, som indgås i medfør af § 1, betegnes som aftaler mellem enten »Kongeriget Danmark for så vidt angår Færøerne« eller »Kongeriget Danmark for så vidt angår Færøerne og Grønland«. Disse betegnelser viser, at Færøernes landsstyre henholdsvis Grønlands landsstyre handler på hele rigets vegne og ikke som et selvstændigt folkeretssubjekt.«

Er det rigtigt forstået? Er det sådan, det skal opfattes? For det må jeg protestere imod.

(Kort bemærkning).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Vi er tilbage ved den diskussion, som jeg tog fat i i mine bemærkninger, nemlig at hr. Høgni Hoydals udgangspunkt er et helt andet. Hr. Høgni Hoydals udgangspunkt er, at han ønsker, at Færøerne skal være selvstændig. Det er respektabelt, og den kamp må hr. Høgni Hoydal så tage på Færøerne.

Lad mig gentage: Det er op til det færøske folk selv at beslutte sin egen fremtid. Ønsker man selvstændighed, kan man få det. Det er kun et spørgsmål om at træffe en beslutning på Færøerne.

Det vil sige, at indtil da opererer vi altså inden for rigsfællesskabets rammer, og der siger det sig selv, at rigsfællesskabet som sådan kun kan fremtræde som ét folkeretssubjekt. Det siger sig selv. Vil man have ændret det, skal man kræve selvstændighed.

(Kort bemærkning).

Høgni Hoydal (TF):

Vi har jo været igennem det her flere gange, og vi kommer måske ikke så meget videre med præcis den diskussion, undtagen at jeg er helt uenig med statsministeren.

Når statsministeren også i en erklæring nu har talt om den færøske selvbestemmelsesret i henhold til folkeretten, så betyder det ikke blot, at man siger, at så må vi bare rejse, når vi har lyst, så betyder det også, at vi kan få en organiseret proces hen imod selvstændighed, at vi har en international rolle osv. osv.

Det er jo international folkeret, vi henviser til, og så er det ikke dansk statsret, men det virker på mig, som om statsministeren kun taler inden for en dansk statsretlig opfattelse og ikke ud fra det, som jeg opfatter som det færøske folks rettigheder i henhold til international lovgivning.

Jeg vil bare stille et enkelt spørgsmål: Vil den her lovgivning f.eks. give Færøerne mulighed for at optræde selvstændigt i IWC, altså Den Internationale Hvalfangst Kommission?

(Kort bemærkning).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jamen hele hvalfangstdiskussionen er jo et interessant politisk tema, hvor det er velkendt, at der inden for rigsfællesskabet er forskellige opfattelser. Sådan er det jo.

Med et rigsfællesskab må man sige, at der er ét folkeretssubjekt, for nu at bruge det fine udtryk, og man kan jo ikke have flere til at tale på et riges vegne. Det er jo derfor, at denne lov giver mulighed for, at i sager, der er fuldt overtaget af Færøerne, kan Færøerne forhandle på rigets vegne og indgå aftaler.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det er til spørgsmålet om, hvorfor det skal gå stærkt. Jeg vil høre, om statsministeren kan oplyse, om det er statsministeren eller andre i den danske regering, der har udtrykt ønske om, at det skal gå så stærkt, eller om det er Færøerne eller det er Grønland.

Kl. 14.50

Hvem er det, der har ønsket, at det skal gå så stærkt, at man har måttet behandle forslagene med dispensation både i Grønland og på Færøerne, og at vi også skal behandle det meget, meget hurtigt her i Folketinget, hvis vi skal nå det inden sommerferien?

(Kort bemærkning).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg vil sige, at det er et fælles ønske, at en sag, der har været meget, meget drøftet og forhandlet gennem ganske lang tid, nu også finder sin afslutning, når der er indgået aftaler.